

I. A. GOROHOV

MUISTETTAVA PÄIVÄ

Tehdastamme sanottiin silloin vielä „Moskovan—Kurskin rautatien keskusvaunuvarikoksi”¹. Siellä työskenteli noin kahdeksansataa työntekijää. Voidaanko edes sanoa, että silloin, vuonna 1918 tehtiin työtä? Monet tekivät vain sytyttimiä, paistinpannuja ja muita sen kaltaisia kotitalousvälineitä. He veivät tekeleensä maalle ja vaihtoivat ne siellä leipään.

Tuotanto oli hajallaan. Kommunistit — heitä oli meillä silloin vähän — yrittivät järjestää kunnollisen työnteon, mutta heille tekivät haittaa eserrät ja menševikit. Nämä harjoittivat demagogiaa, pyrkivät usuttamaan työläisiä nuorta Neuvostovaltaa vastaan. Perjantaisin meidän varikolla oli erikoisen vilkasta. Silloin pidettiin kerhotalossa joukkokokouksia. Siellä ne roistot eivät kainostelleet. Hoilasivat äänensä käheäksi ja aina vain yhtä ja samaa: se on huonosti, ja tämä on pahasti.

Juuri sellaisella hetkellä Vladimir Iljitš sattui tulemaan meille. Ennen kokouksen alkua talossa ja puistikossa sen edustalla käytiin kiivaita väittelyjä menševikkien ja eserrien kanssa. Kukaan ei edes kiinnittänyt huomiota matalakasvuiseen mieheen, jolla oli yllään kulunut tumma puku ja päässä lippalakki. Hän istuutui penkille ja ryhtyi lukemaan lehteä. Hän ei kylläkään vain lukenut, vaan myös kuunteli hyvin tarkkaavaisesti, mitä työläiset puhuivat hänen ympärillään ja miten menševikit harjoittivat julkeaa agitaatiotaan.

Kun kokous alkoi, ilmoitettiin odottamatta, että puheenvuoro on Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtajalla Vladimir Iljitš Leninillä. Työläiset ponnahtivat pystyyn, näkivät Leninin, joka oli menossa lavalle, ja alkoivat taputtaa käsiään. Menševikit ja eserrät vaikenivat heti. Olivat kuin piestyjä koiria.

¹ Nykyään Voitovitšille nimetty tehdas Moskovassa.—*Toim.*

Sitten salissa syntyi täysi hiljaisuus. Me kuuntelimme into-
mielin Leniniä, itseään Leniniä! Proletariaatin suuri johtaja
puhui yksinkertaisesti ja selvästi. Hän selitti, kuinka vaikeaan
tilanteeseen tasavaltamme oli joutunut. Tsarismilta meille oli
jäänyt mitätön perintö, meitä ympäröi vihollinen, ja menševikit,
eserrät ja suurrikkaat talonpojat häiritsivät vastavallankumouk-
sellisella toiminnallaan maan talouden kunnostamista.

Meihin koski kovin kipeästi, kun Lenin sanoi, että me varikon
työmiehet teemme sytyttämiä sen sijaan, että korjaisimme vau-
nuja, joita valtio tarvitsee viljan kuljettamiseen. Vladimir Iljitš
puhui tiukasti kurista, toimenpiteistä laiskureita ja lorvailijoita
vastaan.

Menševikit yrittivät keskeyttää Iljitšin puheen, tekivät piste-
liäitä kysymyksiä ja huusivat jotain. Lenin vastasi heille rauhal-
lisesti, etteivät he huutamalla pääse voitolle, on otettava puheen-
vuoro ja todistettava. Mutta mitä he olisivat voineet panna
vastineeksi Leninin selville sanoille? He tukkivat suunsa.

Vladimir Iljitš sanoi, että me voitamme talouden rappiotilan.
Kaikkien työläisten on vain lujitettava rautaista proletaarista
kuria. Se auttaa, jatkoi hän, kunnostamaan teollisuuden ja liiken-
teen. Silloin maassamme tulee olemaan kaikkea tarpeeksi.

Lenin osoitti meille, kuinka voidaan parantaa työntekoa
varikolla. Hän neuvoi korjaamaan vaunuja, järjestämään reitti-
junia, niihin rautatieläisten joukko-osastoja, ja lähettämään ne
viljan hakuun satoisiin lääneihin.

Iljitš puhui melkein puolitoista tuntia. Väkijoukko salissa yhä
vain sankkeni. Monet työläiset saatuun tietää Leninin puhuvan
riensivät kerhotalolle. Kohta väkeä kokoontui niin paljon, ettei
ollut paikaltaan liikahtamista. Kun Lenin lopetti puheensa, työ-
läiset osoittivat johtajalleen pitkään ja yksimielisesti suosiotaan.

Leninin sanat syöpyivät lähtemättömästi työläisten sydä-
meen. Eikä enää kukaan uskonut menševikkien ja eserrien loruja.
Kommunistit ja eturivin työmiehet ryhtyivät tarmokkaasti
korjaamaan vaunuja. Leninin käsky reittijunien järjestelystä
täytettiin.

